

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. S.A. w W.
przeciwko Redaktorowi Naczelnemu portalu internetowego [...]
o opublikowanie sprostowania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 lipca 2019 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 377,-
(trzysta siedemdziesiąt siedem) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Redaktor Naczelny portalu internetowego B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 lipca 2019 r., oddalającego apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 stycznia 2019 r., którym nakazano pozwanemu opublikowanie na łamach portalu internetowego „B.” w dziale „F.” sprostowań sformułowanych w sentencji wyroku.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący dostrzega w sprawie istotne zagadnienie prawne, czy w przypadku opisywania w materiale prasowym działań podejmowanych przez konkretne osoby fizyczne w związku z zajmowanym przez nie stanowiskiem w podmiocie będącym osobą prawną oraz w przypadku wskazywania imienia i nazwiska tych osób fizycznych w treści materiału prasowego, możliwe jest przypisanie przymiotu osoby zainteresowanej z art. 31 a ust. 1 ustawy - Prawo prasowe osobie prawnej, w ramach której podejmowane były opisywane w materiale prasowym działania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.).

Zagadnienie postawione przez skarżącego nie spełnia tych wymagań. Zostało bowiem już dostatecznie wyjaśnione w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2020 r., V ACa 59/20) oraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2019 r., I CSK 726/18, niepubl.). Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, za osobę bezpośrednio zainteresowaną w rozumieniu art. 31 a ust. 1 ustawy z 1984 r. Prawo prasowe uznać tego, kto informację przekazał

i za nią odpowiada, tego, kogo dotyczą przedstawione w materiale prasowym okoliczności, bądź np. cytowana jest jego wypowiedź oraz tego, na kogo wpływają opinie formułowane o nim lub o instytucji czy organizacji, z którą jest związany lub z którą się identyfikuje.

Natomiast dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarżący nie precyzuje, jakiego rodzaju naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego doprowadziły - jego zdaniem - do oczywistej zasadności składanej skargi. Nie sposób również przyjąć, że ta sama problematyka mogłaby przesądzać zarówno o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, jak i o oczywistej zasadności. Te same okoliczności nie mogą uzasadniać zarówno naruszenia przepisów prawa widocznego bez głębszego namysłu dla przeciętnego prawnika, jak i występowania potrzeby rozwiązania przez Sąd Najwyższy wątpliwości natury prawnej niedających się usunąć za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z w zw. z § 10 ust. 4 i § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

jw